

„Vezme si to na starost kolega Dokládala...“

Redaktor sebou škubl.

„Prosím?“

„Zajedeš tam a uděláš z toho trháka. To ty přece dovedeš.“

Ztěžka povzdychl. Dávno minula léta, kdy se na každou služební cestu těšil a s klukovským nadšením vychutnával i ten nejnepatrnější náznak dobrodružství. Teď už nenáviděl cizí postele a stereotypní hospodské jídelničky, za nejlepší senzací pro list považoval to, co si člověk vymyslí u psacího stolu.

„Budeš sledovat práci policistů krok za krokem...“

Mladý šéfredaktor dost dobře nevěděl, o čem mluví. Snad si představoval, že kriminalisté netouží po ničem jiném než přibrat do týmu reportéra.

„Třeba bych mohl dojíždět,“ navrhl Karel Dokládala opatrně. „Cesta je dneska lacinější než hotel.“

„Ani nápad,“ pravil šéf. „Na téhle kauze nebudeme šetřit. Musíš se nadejchat atmosféry. Letos nám prostě přes léto náklad nesmí klesnout – a hotovo. Okurková sezona se nekoná. Policejní vyšetřování je drama ve stavu zrodu, a my to tak taky čtenářům naservírujeme.“

Redaktor Dokládala v duchu počítal, kolik let mu ještě zbývá do penze. Patnáct. To je moc. Asi si měl vybrat jiné povolání.

„Spolehni se,“ řekl.

Celý ten případ jej nepřitahoval ani v nejmenším. V Brodu zmizel fotbalový bafuňář. Pokud Karel Dokládala nenáviděl ještě něco víc nežli cestování, tak to byla kopaná. Naprosto nechápal hysterické vytržení fanoušků sledujících takovou pitomost, jako je usilovná snaha spousty lidí dopravit balon do provázkové sítě. Považoval za hluboký úpadek civilizačního vývoje, že někteří diváci jsou schopni se kvůli takové dětské hře pohádat nebo poprat. Navíc peníze provázející tento primitivní rituál se mu zdály naprosto nemravné.

poslední sezona fotbalového mecenáše

ANTONÍN JIROTKA

„Pochopitelně, televize nás asi předběhnou, ovšem my ten případ zpracujeme do hloubky,“ žvanil šéf. „Ve všech souvislostech, které se nabízejí. Úplatky, mafie, praní špinavých peněz. Žádné zametání pod kobe-

rec, ale naprostá a otevřená upřímnost vůči našim čtenářům.“

Fráze typu zametání pod koberec či otevřenost vůči čtenářům vyvolávaly u Dokládala žaludeční nevolnost. Copak

si ten blbec nedovede vymyslet něco nového?

Dovedl. Šéfredaktor prohlásil, že pokud úvodní reportáž dostatečně nezaujme, přebere případ mladý Valášek. To byl jasný nůž na

krku, přídržlý absolvent novinářské fakulty měl dýchat na záda starému novinářskému matadorovi. Muž pověřený řízením redakce sice nedokázal napsat odstavec bez řady pravopisných a stylistických chyb, s lidmi však manipuloval dokonale.

„Chápu,“ řekl redaktor Dokládala.

Souhrnných informací k případu nebylo mnoho. Jistý František Kettner byl poměrně bohatý pán, kterému v Brodu patřil pivovar a nedávno koupil i městská jatka. Zřejmě nevěděl, co s penězi, a proto investoval do fotbalu. Z nevyváženého klubu, který se plácal kdesi v suterénu sportovních soutěží, udělal mužstvo, o kterém se začalo v odborných kruzích hovořit s čím dál tím větší vážností. Nakoupil hráče zvučných jmen, rok co rok se vyhrával postup, poslední dějství už představovalo špičkovou pozici v druhé lize. Mecenáš Kettner dal přestavět stadion, fanoušci jej zbožňovali, popularitu využil i ve volbách do městského zastupitelstva a stal se radním. Jeho tvář se ještě usmívala z plakátů na každém nároží, ale on sám už k dispozici nebyl. Zmizel kdesi na cestě ze stadionu domů. Když se neobjevil u večere, byla manželka stále poměrně klidná, zaměstnaný muž se někde zdrží často. Když však ještě ráno zůstala jeho postel prázdná, obrátila se na policii. O den později bylo Kettnerovo auto nalezeno odstavené na polní cestě několik kilometrů za městem. Vůz byl nepoškozený, pojízdný, na obvodu volantu ani na klikách či na zpětném zrcátku nebyly vůbec žádné otisky prstů. Bylo zřejmé, že je někdo pečlivě otřel.

Okamžitě se vyrojila spousta pověstí a fám. Hovořilo se o únosu zorganizovaném zahraničními zločineckými skupinami a nestydatě vysokých požadavcích na výkupné, samozřejmě také o fotbalových úplatcích a podvodech, dokonce i o konkurenčních sporech majitelů masokombinátů a o nájemných vraždách.

To je nadělení, pomyslel si Dokládala.

Šéfredaktor se se všemi rozloučil se zářivým úsměvem. Nezapomněl poznamenat, že prodejnost listu během prázdninového období bude mít přímý vliv na prodloužení termínovaných zaměstnaneckých smluv.

Vstupuji do útroby hlavní tribuny. V chodbě vedoucí kolem hráčských šaten je nezvyklé, depresivní ticho, kroky se odrážejí od bílých stěn. František Kettner – oznamuje prostá cedulka na dveřích. Beru za kliku, kterou měl fotbalový mecenáš v ruce ještě před necelým týdnem. Strohá kancelář je téměř prázdná. Pečlivě uklizený psací stůl, ve skřínce na zdi řada sportovních pohárů. Vyndávám z brašny fotoaparát, když tu ostře zařinčí telefon. Ztuhl jsem. Zvonení se opakovalo se zoufalou naléhavostí. Zvedl jsem sluchátko.

„Tady Dokládala. Redaktor deníku Revue.“
Slyšel jsem zrychlený dech.

„Haló!“

Po době, která mi připadala podivně dlouhá, to na druhém konci drátu klaplo a spojení bylo přerušeno ..

Redaktor dělal, co mohl, aby z velenudné návštěvy sportovního stadionu vykřesal alespoň špetku napětí. Ve skutečnosti se na sportovišti setkal jen s připojilým správcem, který mu do omrzení opakoval cosi o ofsajdovém

postavení a neregulérním gólu z minulého mistrovského zápasu.

Hráči pobíhali po trávníku, trenér hvízdal na píšťalku a šatny páchly potem. Víc nic.

Kettnerův dům. Vila na nábrežích je na první pohled útulná a klidná, ale uvnitř panuje horečné napětí. Únosci se dosud neozvali. Manželka pohřešovaného muže se neodváží opustit dům ani na chvíli, aby snad nepromeškala příležitost ke spojení.

„Pořád ještě doufám, že všechno dobře dopadne,“ sdělila nám. „Napište prosím, že jsem ochotná zaplatit cokoliv.“

Dokládala sice s paní Kettnerovou osobně nehovořil, ale podobný výrok otiskly místní noviny, tak se to jistě obejde bez protestů. Hodná žena určitě nebude nahlas tvrdit, že za svého manžela nedá ani pětník.

Večer rozsvítil lucerny a přišla noc. Již pátá od doby, kdy obětavý radní beze stopy zmizel. Město usínalo neklidným spánkem plným obav. Ulice se vyprázdnily a v temných oknech domů se odrážely modravé blesky majáků policejních vozů. Karel Dokládala, Brod.

Redaktor doklepal poslední řádku, připojil se na internet a článek spolu s několika fotografiemi poslal na adresu redakce. Pak si dal v hotelové restauraci pár piv a šel spát. Druhý den ráno přišla šéfredaktorova mailová odpověď.

– Atmosféra slušná, ale je to strašlivě rozkecaný. Zkrátili jsme text na polovinu. Chybí story, rozumíš? Story. Poezii si schovej na román ..

Dokládala povzdychl a šel shánět příběh. Kdyby se ten vůl aspoň uměl vyjadřovat česky!

Město nebylo potaženo černým sukem, jak se sluší, když je v pohádkách smutek. Po pravdě řečeno, nezdálo se, že by si ztráty pana Kettnera vůbec někdo všiml. Přeplněné parkoviště před zbrojovkou, krychle supermarketů podobné obrovským včelínům, malebná řeka tiše plynoucí pod klenbami mostů. Redaktor nasedl do auta a nastartoval. Ručička palivoměru byla na nule a na palubní desce svítila varovná žlutá kontrolka. U benzinové pumpy už postávalo žízňových vozů několik, Dokládala si všiml uvolněného místa u stojanu a zajel k němu. Vystoupil a odemkl víčko nádrže.

„Brzdi, frajere!“

Rudolící muž v montérkách vypadal nasupeně.

„Prosím?“

„Tyhle pražský móresy nám sem tahat nebudeš, blbečku! Tady se nepředbílá.“

„Promiňte, ale vy jste se nerozjel. Myslím, že čekáte na naftu.“

„Jo, do sto dvacítky. Kreténe. Tady máš tu blbou naftu!“

Hlučně to plesklo a Karel Dokládala si s úžasem uvědomil, že právě dostal facku. Něco takového se mu nestalo od školních let. Útočník se spokojeně nacpal zpátky do své škodovky, kde mu kamarádi souhlasně poplácávali po ramenou.

Potupený redaktor vrátil nepoužitou hadici do stojanu, usedl za volant a vydal se hledat nějakou jinou čerpací stanici. Tohle mi ještě scházelo, pomyslel si hořce.

– V okresním prostředí se všechno rychle rozkřikne. Recepční v hotelu se zmínila, že se po mně přeptávali nějakí pánové. Netušila,

proč je zajímavá. Já konečně také ne. Další dějství příběhu se odehrálo na okraji města. U čerpací stanice jsem nabral benzin, zaplatil a odjížděl. Vzadu za budovou, zcela mimo dosah kamer bezpečnostního okruhu, stálo v cestě velké temné auto. Tři urostlí chlapi mě vytáhli z vozu.

– Měl bys vypadnout, kamaráde, řekl jeden z nich téměř přátelsky. Začínáš překážet.

Vzdorně jsem mlčel.

– Tohle je první varování, jasný?

Vzápětí se mi ztmělo před očima, tak strašnou ránu pěstí jsem ještě nikdy nedostal. Probral jsem se až po několika minutách, to už byli drsní hoši pryč. Rozjel jsem se, otřesený a zakrvácený. Jen jedna věc mě těšila. Gangsteři udělali první chybu. Ukázali totiž, že jim články vycházející v našich novinách začínají zatraceně vadit.

Karel Dokládala, Brod.

– OK, odpověděl šéfredaktor. Máš první stranu.

Dívka v uniformě se představila jako tisková mluvčí policejního ředitelství. Byla vlídná a příjemná.

„Potřebuju všechny dostupné informace o zmizení pana Kettnera,“ pravila sedmá velmoc ústy redaktora Dokládala.

Slečna zopakovala to, co už dávno znal.

„A v jakém stavu je případ dnes?“

Usmála se omluvně. Pak vysvětlila, že kriminalisté nemohou detailně popisovat novinářům průběh vyšetřování, mohlo by to totiž nevhodně ovlivnit některé svědecké výpovědi a pokazit spoustu vynaložené práce.

„Ovšem, jakmile bude možno některé informace uvolnit, dám vám vědět.“

Redaktor předal dívce vizitku a vypadl z policejní budovy. Nedoověděl se prakticky nic. Na protější straně chodníku stál u výkladní skříně potravinářského obchodu holohlavý mužík. To je ono, pomyslel si Dokládala.

Od rána se mi zdálo, že mě někdo sleduje. Rozhodl jsem se pro zkoušku. Proklíčkoval jsem úzkými uličkami starého města, prošel obchodem, který má zadní východ. Pak jsem se usadil na zahrádce restaurace před radnicí. O pět minut později tam byl taky. U krajního stolku si objednal malé pivo a s předstíraným zájmem četl noviny. Malý, plešatý, nenápadný. Ale profesionál.

Na odpolední schůzku s člověkem blízkým policejním kruhům jsem žádný stín nemohl potřebovat, proto jsem nasedl do svého automobilu. Po půlhodinové jízdě připomínající rychlostní zkoušku nějaké rallye jsem si byl jist, že vzduch za mnou je čistý. V motorestu na hlavní silnici jsem se od svého informátora dozvěděl, že vyšetřovatelé jsou až po krk zahrabaní do velké únosy. Ruský hovořící gang nabízí kryš – tedy jakousi raketýrskou ochranu, kterou není rozumné odmítnout. Už je prý tak vydíráno několik místních podnikatelů. František Kettner se těmito praktikám vzepřel. Odvážný čin. Teď jde jen o to, aby cena za podobné hrdinství nebyla příliš vysoká.

Můj známý policista tiše odešel a já se vracel ke svému vozu. U vjezdu na parkoviště se s olivřežovaným zaměstnancem podniku

bavil malý plešatý mužik. Potlačil jsem chut' smeknout klobouk ..

Zaklapl laptop. Hotovo, další den z krku.

Karel Dokládál se unaveně opil ve vinárně na náměstí a druhý den ráno si v trafice koupil vlastní noviny. Reportáž z Brodu, znovu dost podstatně zkrácená, byla až na sedmé straně mezi běžnými informacemi ze světa sportu. Na titulu oznamoval palcový titulek, že proslulá zpěvačka má nového intimního přítele. Pod touto ohromující zvěstí byl hrdě podepsán nedávný elév Valášek.

Drama ve stavu zrodu! Pitomost. Tak si to může představovat jen nedouk, co dostal na hraní šéfovskou funkci. K čertu s tím.

Mobilní telefon zabzučel. Displej oznamoval utajené číslo.

„Dokládál,“ představil se.

„Dobrý den,“ ozval se dívčí hlas. „Tady je tiskové oddělení policie.“

„Ale? Něco snad pro mě máte?“

„Jistě. Vždyť jsme se dohodli.“

„Našli jste Kettnera?“

„Vlastně ano. Ale znám případ jenom rámcově, víte? Přesné informace je vám ochoten poskytnout kapitán Chvátalík.“

„Kdy?“

„Jak se vám to hodí. Třeba hned.“

„Za čtvrt hodiny jsem u vás,“ vyhrkl redaktor.

Chvátalík byl přibližně třicetiletý chlap sportovní postavy, na kriminalistu se zdál poměrně mladý. Ačkoliv, uvědomil si Dokládál, v poslední době se mu zdají trochu mladí skoro všichni. To bude nejspíš vlastním věkem.

Kapitán nabídl židli a rozevřel vyšetřovací spis.

„Takže, ve středu třetího července bylo na obvodním oddělení přijato oznámení o tom,

že se pan radní Kettner nedostavil domů, a je tudíž pohřešován. Okamžitě se rozběhlo pátrání, prověřovaly se adresy známých a příbuzných, nemocnice a tak dál. Bezvýsledně. Když se našlo odstavené Kettnerovo auto, byl sestaven vyšetřovací tým a souběžně se pracovalo na několika verzích. Prostě běžná praxe, jistě to znáte, o něčem podobném jste tuším psal ..“

Redaktor se trochu zastyděl, ale neřekl nic. Policista suchým tónem pokračoval. Vyprávěl o podezření, která se nepotvrdila, o slepých cestách vyšetřování. V Kettnerově voze byly na zadních sedadlech nalezeny stopy zaschlé krve, což vedlo k tomu, že byl les v okolí pečlivě prohledáván. Marně. Poslední den života pana radního byl probírán minutu po minutě. Policistům tím pádem neunikla ani krátká rozepře, kterou měl Kettner s pravým křídlem týmu, jistým Otou Pazourkem. V normální společnosti by to nebylo nic zvláštního, v té sportovní však cosi nesedělo. Hvězdy si mohou dovolit mnohé, ale průměrný hráč má držet hubu a krok. Není zvykem, aby se chlap s talentem odpovídajícím náhradnické lavičce hádal s mecenášem, který ho štědře platí.

„Tak jsme se na to podívali trochu blíže,“ poznamenal kriminalista.

Pazourek měl velmi hezkou ženu a o Kettnerovi bylo známo, že nenechá na pokoji žádné koleno. Začal usilovat o mladou paní a vzhledem ke svému společenskému postavení docela úspěšně. Fotbalista běsnil žárlivostí. Kritický den se trenérovi vymluvil na bolavé koleno a vrátil se předčasně domů. Tam radního se svou paní nacytal. Následovala rvačka a úder pěstí. Ve filmech snázejí hrdinové velmi hrubé zacházení záračně dobře a po nejtvrdších direktách vstávají, jako by se nic vážného nestalo. V praxi je to trochu jiné. František Kettner upadl zátylkem na roh stolu, spodina lebeční pukla

a o několik minut později byl mrtvý. Zděšený Pazourek naložil tělo do Kettnerova auta, odjel na svou chatu, a tam hodil nebožtíka do vyschlé studny. Pak převezl vůz do lesů na druhé straně města a pokusil se setřít všechny otisky.

„Přiznal se,“ řekl kapitán. „A k mrtvole nás zavedl. Byl na pokraji nervového zhroucení. Stejně by to v sobě nedokázal udržet dlouho ..“

Karel Dokládál opouštěl policejní ředitelství se značným zklamáním. Tak tohle okurkovou sezonu nevytrhne. A takový to byl nadějný případ. Vyděrači, zahraniční gangy, fotbalové podvody. Z toho všeho se vyklubuje jedna obyčejná domácí zabíjačka. Taková historie nestojí ani za tři řádky domácího zpravodajství.

Uzavřený případ. Přesto však zůstaly otázky dosud nezodpovězené. Obviněný fotbalista rozhodně nebyl agresivní typ a manželka pana radního vehementně popírá pověsti o jeho milostných avantýrách. Došlo k vraždě skutečně z těch důvodů, které uvádí obžaloba? A co podivný telefonát v prázdné kanceláři, soustavné sledování našeho reportéra a surové napadení, k němuž došlo u benzínové pumpy? To přece nejsou průvodní znaky trapného milostného románu. Inu, svět chce být klamán. Pokud se nám podaří odhalit nové skutečnosti týkající se tajuplné vraždy fotbalového mecenáše, budeme své čtenáře neprodleně informovat.

Karel Dokládál, Brod

„Moc ses nepředvedl,“ míní šéfredaktor. „Ještě že všechno zachránil Valášek ve společenský rubrice. Ten kluk je náramně talentovaný. Škoda, že ještě nemá tvoje zkušenosti ..“

Redaktor Dokládál neřekl nic. Patnáct let, uvědomoval si trpce. Taková doba! Kdo to má sakra vydržet.

Ilustrace Kristina POKORNÁ

Veletrh IDET opět představí trendy v oblasti obrany a bezpečnosti

Ve dnech 2. až 4. května příštího roku se v Brně bude konat další, v pořadí již devátý ročník Mezinárodního veletrhu obranné a bezpečnostní techniky IDET. Během své dosavadní historie se tento veletrh stal jednou z největších a nejprestižnějších akcí v Evropě v této branži. Budoucí ročník slibuje, že z této tradice nevybočí.

IDET je veletrh, který vždy věrně odráží bezpečnostní situaci v České republice i ve světě. Od ní se také odvíjejí hlavní témata veletrhu. Z této logiky vyplývá, že tématem příštího ročníku bude boj proti mezinárodnímu terorismu, sbližování armádních a bezpečnostních struktur a nasazení armády při přírodních a průmyslových katastrofách. Další vždy významné okruhy prezentované techniky vyplývají z akvizičního programu Armády ČR. Těmi

aktuálními jsou již začínající dodávky kolových obrněných transportérů a středních nákladních automobilů a připravovaný tendr na dodávku velitelských informačních a řídicích systémů v odhadované hodnotě cca 12 miliard Kč.

Aktuálními trendům v bezpečnostní oblasti vždy odpovídá i odborný doprovodný program veletrhu IDET. Jeho stěžejní částí bude další ročník mezinárodní konference CATE (Community – Army – Technology – Environment), organizovaný ve spolupráci s Univerzitou obrany v Brně. Další odbornou konferencí zaměřenou na využití sofistikovaných informačních technologií v obraně a bezpečnostní oblasti zaštití sdružení AFCEA ČR, jehož členy jsou např. Hewlett Packard, Microsoft, Gity, Sun Microsystems, Unisys, AT&T či EDS. Velký zájem je každoročně také o praktické ukázky kolové techniky na terénním polygonu přímo v areálu výstaviště.

Loňský, osmý ročník veletrhu IDET byl historicky rekordní po všech stránkách. Rozloha celkové výstavní plochy se oproti sedmému ročníku zvýšila o 60 % na 48 804 m². Špičkové technologie představilo 286 firem z 26 zemí. Branami brněnského výstaviště prošlo celkem 27 419 návštěvníků, což je o 5 622 více než v předchozím ročníku. Armáda České republiky připravila svou největší expozici v dějinách. Oficiální účast rozšířili i významní členové NATO, například Německo, USA, Velká Británie, ale též Izrael a Švédsko. Jako vystavovatelé se zúčastnili také zástupci Argentiny, Indie, Nizozemí, Řecka, Ukrajiny a Spojených arabských emirátů. Zahraniční účastníci tvořili celkem polovinu vystavovatelů. Po skončení veletrhu se areál na dva dny otevřel pro širokou veřejnost a AČR se prezentovala v rámci Dnů armády na Moravě.

D. L.